

1. Н. В. Царь Симеонъ II много обича да се разхожда съ сестра си Н. Ц. Височество княгиня Мария Луиза. Сега, като сж се наиграли до насита на чистъ въздухъ и слънце, тѣ се връщатъ презъ градината, гдето сж си откъснали плодове.

— Твоитѣ колко сж? — пита княгинята.

— Преброй ги, — отговаря Царя.

И хванати за ръка, започватъ да броятъ плодоветѣ въ едната кошничка.

2. При единъ излетъ Царь Симеонъ се отбива при пограничните войници. Тѣ го посрѣщатъ радостно. Доволенъ отъ посрѣщането, Той имъ показва играчката си — единъ малък танкъ. После запитва единъ отъ войниците:

— Можешъ ли да ми направишъ сабя, за войника, който кара танка?

— Мога, — отговаря войника.

— А можешъ ли да направишъ сто?

— Защо Ви сж толкова много?

— Ами че за моитѣ войници!

3. Подъ топлитѣ слънчеви лъчи най-добре се играе въ малкия басейнъ. Корабчето е пустнато въ водата и то леко плува. Хубавитѣ сини очи на Царя внимателно наблюдаватъ неговото плаване. После се обръща къмъ сестра Си и казва: „Знаешъ ли, когато порастна, ще поръчамъ много такива кораби, и все голѣми. Ще туря въ тѣхъ и матрози, ще плавамъ далече по свѣта и ще пазя брѣговетѣ на нашитѣ две морета.

4. Царьтъ е хвърлилъ топката си и гледа, кжде ще падне. Въ това време забелязва една пеперудка, кацнала на едно цвѣте. И сега мисли: топката ли да догони или да улови пеперудката. Като че ли е по-добре да улови пеперудката и да я занесе въ естествено-историческия музей.

5. Колелото е малко, но много бързо тича. Царьтъ знае добре да го управлява. Ето, сега той се готви да обиколи голѣмата градина на двореца Враня, за да види, дали ябълкитѣ сж узрѣли. Още малко, и тръгва.

6. Малъкъ е самолетътъ, но малъкъ е още и Царьтъ. Но съ време тѣ ще порастнатъ и ще полетятъ гордо по синьото българско небе. Тогава и най-силниятъ орелъ нѣма да може да ги стигне. Уморенъ, орелътъ ще кацне на нѣкой отъ най-високитѣ върхове на планинитѣ и радостно ще имъ маха съ крила.

7. Какъ да не е добро кончето, когато има, кой да го храни съ захаръ? То нѣма да ухапе протегнатата ръчичка на Царя, защото тя никога не го е удряла.

И нѣма да го удари. Ръка, която храни, не бие.

ПЕТЪРЪ БОЕВЪ